

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. Š.**, bývajúceho v A., zastúpeného JUDr. A. S., advokátom so sídlom v D., proti žalovaným **1/ E. K.**, bývajúcemu v D., **2/ E. K.**, bývajúcej v D., obaja zastúpení JUDr. M. B., advokátom so sídlom v P., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 5 C 107/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. marca 2011 sp.zn.10 Co 13/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 75,48 € na účet JUDr. M. B., advokáta v P. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 13. decembra 2010 č.k. 5 C 107/2010-65 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal podľa § 485 ods. 1 a § 486 Občianskeho zákonníka určenia, že je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/10-iny nehnuteľnosti – rodinného domu č. súp. X., postaveného na pozemku KN-C č. 267/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 400 m² a pozemkov zobrazených ako KN-C parc. č. 267/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 400 m² a parc. č. 267/2 – záhrady o výmere 298 m², všetky zapísané na LV č. X., kat. úz. K.. Uviedol, že zákonné ustanovenia poskytujú osobitný spôsob ochrany oprávnenému dedičovi, s ktorým sa však v rámci dedičského konania nekonalo, táto zákonná úprava však nestotožňuje ochranu oprávneného dediča s ochranou vlastníka. Všeobecná úprava ochrany oprávneného dediča sa odlišuje v tom, že právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe

od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým dedičské konanie skončilo, a vlastnícke právo sa zásadne nepremlčuje. Účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu vyplývajúceho z § 485 Občianskeho zákonníka sú na jednej strane oprávnený dedič a na strane druhej ten, kto podľa dedičského rozhodnutia dedičstvo nadobudol. Predpokladom úspešného uplatnenia práva oprávneného dediča je jednak to, že dedičské konanie voči nepravému dedičovi bolo právoplatne skončené, ktorý predpoklad v spore splnený bol. Ďalším predpokladom je, že oprávnený dedič si uplatňuje svoj nárok zákonom stanoveným spôsobom. Tento predpoklad zo strany žalobcu, ako jediného právneho nástupcu jedného zo zákonných dedičov poručiteľa v III. dedičskej skupine s podielom vo veľkosti 1/10-iny, ktorý nebol účastníkom dedičského konania, naplnený nebol. Podľa názoru súdu, určovacia žaloba nemôže sama o sebe nahradiť žalobu o vydanie dedičstva ako zákonom predpokladaný spôsob uplatnenia práv oprávneného dediča. Žaloba na vydanie dedičstva je svojím charakterom obdobná žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže aj povinnosť nepravého dediča vydať všetko, čo z dedičstva má, sa riadi zásadami o bezdôvodnom obohatení a jej účelom je dosiahnuť to, aby nepravý dedič nemal majetkový prospech na úkor oprávneného dediča. Uvedené sa dá doceliť naturálnou reštitúciou a ak to nie je dobre možné, tak podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka má byť oprávnenému dedičovi poskytnutá peňažná náhrada. Žaloba o určenie vlastníckeho práva nemôže nahradiť žalobu na vydanie dedičstva, ak možno žalovať na plnenie, nemá spravidla žalobca naliehavý právny záujem na určení existencie práva. Už z uvedeného dôvodu musel okresný súd žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, keďže žaloba nezodpovedala zákonom predpokladanému spôsobu ochrany. Okrem toho, ak sa žalobca domáhal deklarovania existencie svojho spoluvlastníckeho práva aj voči žalovanému 1/, tento v spore nemohol byť pasívne vecne legitimovaný, keďže už v čase začatia konania nebol zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností a tento stav trval aj pri vyhlásení rozsudku. Žalobu voči žalobkyni 2/ súd považoval taktiež za nedôvodnú, keďže bolo preukázané, že táto sa narodila až v čase, keď už nesporne žalobca so svojimi rodičmi nebyval v K., odkiaľ sa odsťahovali koncom roka 1984. Z dôkazov vyplynulo, že v období po presťahovaní sa žalobcu so svojimi rodičmi do T., už nedochádzalo k návštevám medzi rodičmi žalobcu a žalovaného 1/. Súd nezistil, že by žalovaná 2/ vedela o existencii žalobcu, resp. pri náležitej starostlivosti mohla takúto skutočnosť zistiť. Žalovaný 1/ mal túto vedomosť aj v čase prebiehania základného dedičského konania po nebohom Š. K. a o to viac aj v čase uzavretia darovacej zmluvy s žalovanou 2/. Súd uviedol, že dôvod, pre ktorú žalovanú 2/ o existencii žalobcu ako jej bratranca neinformoval, bol ten, že dúfal v nečinnosť žalobcu po skončení dedičského konania a predtým z dôvodu jeho negatívneho postoja voči žalobcovi.

Nebolo v konaní preukázané, žeby žalovaná 2/ mala do prevodu sporných nehnuteľností na ňu nejakým spôsobom získať vedomosť, že okruh účastníkov dedičského konania po neb. poručiteľovi Š. K. nebol úplný. Zákon priznáva uplatnenie nároku na vydanie dedičstva prislúchajúceho oprávnenému dedičovi od nepravého dediča, ale len za predpokladu, že tento nadobúdateľ nebol pri nadobúdaní dobromyseľný. Dobromyseľný nadobúdateľ dedičstva od nepravého dediča je s poukazom na § 486 Občianskeho zákonníka chránený tak, ako by ho nadobudol od oprávneného dediča, čo je prelom jednej zo základných zásad súkromného práva, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. V prípade existencie dobromyseľnosti nadobúdateľa od nepravého dediča (to, žeby nadobúdateľ nebol býval dobromyseľný, musí byť bezpečne preukázané) má oprávnený dedič, nárok voči nepravému dedičovi na peňažnú náhradu jeho dedičského podielu.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. marca 2011 sp.zn. 10 Co 13/2011 napadnutý rozsudok potvrdil. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalobou sa žalobca voči žalovaným 1/, 2/ domáhal určenia, že je spoluvlastníkom žalovaných nehnuteľností v podiele 1/10-iny k celku. Mal za to, že okresný súd správne uviedol v odôvodnení svojho rozsudku, že ide o špeciálnu právnu úpravu (§ 485 Občianskeho zákonníka), ktorá sa líši od všeobecnej úpravy ochrany vlastníctva, najmä tým, že právo na vydanie dedičstva, na rozdiel od vlastníckeho práva, sa premlčuje. Zákonná úprava nestotožňuje ochranu oprávneného dediča s ochranou vlastníka a tiež všeobecná úprava ochrany vlastníctva (najmä podľa ustanovenia § 126 a nasl. OZ) oproti špeciálnej úprave ochrany oprávneného dediča v § 485 sa odlišuje v tom, že právo dediča na vydanie dedičstva sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe od právoplatnosti rozhodnutia. Navyše správne bola žaloba voči žalovanému 1/ zamietnutá aj pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaný 1/ v čase začatia konania nebol vlastníkom žalovaných nehnuteľností, vlastníčkou bola len žalovaná 2/. Preto len žalovaná 2/ mohla byť v spore v zmysle § 486 Občianskeho zákonníka pasívne vecne legitimovaná ako účastníčka konania. Okresný súd správne skúmal dobromyseľnosť pri nadobudnutí darovaných nehnuteľností (dobromyseľnosť nadobudnutia), čo je základný predpoklad úspešnosti nároku na vydanie dedičstva od nepravého dediča. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že žalovaná v 2/. rade nemala vedomosť o žalobcovi, ani o tom, že časť spornej nehnuteľnosti, ktorú získala od žalovaného 1/ darovacou zmluvou, mala v určitom podiele pripadnúť inému, než žalovanému 1/, v tomto prípade otcovi žalobcu, resp. samotnému žalobcovi. I keď vedomosť žalovaného 1/

o existencii žalobcu nemožno poprieť, bol správny záver okresného súdu o tom, že žalovaný 1/ žalovanú 2/ o existencii žalobcu neinformoval, a to aj z dôvodu jeho negatívneho postoja voči nemu. To, že nadobúdateľ dedičstva nie je dobromyseľný, musí byť bezpečne preukázané, lebo len vtedy má oprávnený opomenutý dedič voči nepravému dedičovi právo na vydanie majetku z dedičstva podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Keďže nebolo preukázané, žeby žalovaná 2/ aj pri zachovaní obvyklej starostlivosti vedela v čase uzatvárania darovacej zmluvy, že sporné nehnuteľnosti mali v určitom podiele pripadnúť aj niekomu inému, správne súd prvého stupňa zamietol žalobu aj proti žalovanej 2.

Tento rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom uviedol, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a dovolanie odôvodnil s poukazom na § 241 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Procesnú nesprávnosť konania súdov videl dovolateľ v tom, že nebol dodržaný postup podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu prvého stupňa a v tom smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. februára 2011 sp.zn. 3 MCdo 18/2010. Vytýkal odvolaciemu súdu, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so závermi judikatúry súdov a namietal nesprávne právne posúdenie veci, pričom v rozhodnutiach súdov oboch nižších stupňov neboli presvedčivo vyvrátené jeho argumenty, a preto tieto rozhodnutia sú i nepreskúmateľné. Žiadal preto rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/, 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania. Uviedli, že postupom súdov nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať, a ani ostatné dôvody dovolania nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd (ex offio) skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a žiadna z týchto väd ani v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Dovolateľ namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd prvého stupňa nedodrжал postup stanovený v § 118 ods. 2 O.s.p. a ani odvolací súd túto procesnú nesprávnosť neodstránil, pričom v tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. februára 2011 sp.zn. 3 MCdo 18/2010.

V uvedenom rozhodnutí dovolací súd uviedol, že „v nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ku ktorému došlo v danej veci, treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 261/06) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením a neprispela k predvídateľnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa“.

Už zo samotného znenia odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že k procesnej nesprávnosti malo prísť so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci, nemožno však v neuvedení takéhoto postupu konkrétne do zápisnice o pojednávaní súdu, vidieť bez ďalšieho vadu konania, tak ako to má na mysli ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

V zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Citovaný § 118 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Účastníkom konania sa tým má vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôsobili ich ďalší procesný postup v konaní.

Z obsahu zápisníc o pojednávaní na súde prvého stupňa dňa 18. októbra 2010 (č.l. 44) a dňa 22. novembra 2010 (č.l. 61) vyplýva, že v konaní sudca oboznámil na začiatku pojednávania písomnosti predložené účastníkmi, týchto vypočul, ako aj vyhovel navrhnutému dokazovaniu, a to tým, že predvolal i dodatočne (písomne) navrhnutých svedkov. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 22. novembra 2010, na ktorom vyhlásil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie je zrejmé, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Dovolací súd dáva do pozornosti, že sporové konanie je vedené zásadou aktívnej účasti účastníkov konania, (účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná - § 120 ods. 1, veta prvá a druhá O.s.p.) Výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1, veta tretia O.s.p.).

Pre konanie na odvolacom súde, vzhľadom na jeho preskúmovací charakter, neplatia ustanovenia § 118 ods. 2 O. s.p. a § 120 ods. 4 O.s.p., navyše za situácie, kedy odvolací súd s výnimkami, uvedenými v § 214 ods. 1 O.s.p. (ktoré však nie sú dané v predmetnej veci) môže o odvolaní rozhodnúť i bez nariadenia pojednávania, tak ako sa stalo v súdnej veci.

Z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v konaní súdov nižších stupňov nedošlo k odňatiu prístupu žalobcu súdu a tým i k ním namietanej vade podľa § 237 písm. f/ O. s.p.

Dovolateľ ďalej odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces vyvodzoval z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a nevyporiadal sa s jeho podstatným argumentmi.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že ani táto námietka žalobcu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane

mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa uviedol, že návrh zamietol z dôvodu, že žalovaný 1/ nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože v čase rozhodovania súdu nebol vlastníkom nehnuteľnosti, ku ktorej vlastníctva sa žalobca domáhal. Ďalej mal za to, že žalovaná 2/ bola dobromyseľná pri nadobúdaní predmetných nehnuteľností, a preto nebola povinná ich vydať. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Žalobca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym

právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil vo výške 55,49 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné 7,41 € a po pripočítaní DPH v sume 12,58 € predstavuje spolu 75,48 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová